

Greu sa mai scriu despre albumul asta dupa ce l-am ascultat doua zile continuu. Il stiti pe Frank Black de la Pixies. Cei mai in tema si de la Black Francis. Eu nu l-am mai auzit niciodata ca aici, deci asta e altceva. Este o coloana sonora (a filmului expresionist Der Golem de Eric Boese - 1920) produsa de Eric Feldman, vai si ce productie! A iesit la BLACKFRANCIS.net sub forma de carte (doua cd-uri, live la Castro Theatre in San Francisco, DVD - filmul sincronizat cu muzica, si cartea cu poze si notele lui Black). Astept cadou de Paste, 90\$ costa ("play some nice songs, make a buck").

Mi-e greu sa imi dau seama cum poti sa inghesui atatea stiluri si brizbrizuri intr-o compozitie muzicala si totusi sa sune aerisit (nu fresh). Elementele de baza sunt chitara alternativa si saxofonul de jazz seventies. Deja o combinatie interesanta. Urmeaza multele voci pe care le face Black, cred ca ori e nebun ori a vrut sa plateasca mai multe tributuri: e nebun. Avem, sa zicem, pe Stars, pe John Fogerty si in fundal americana de bayou (chitari si percutii alt.country, sax si violoncel. Avem o compozitie (plus voce) de care Tom Petty ar fi mandru (The Word), sau fuziunea de irish (Pogues si Lizzy) cu tobele creole. Il gasim si pe Robbie Williams popish dar nu rubbish ca de obicei – The Flower Song.

Tot albumul traversat de simtiri de tristete catastrofala, saxofoane, mister si o tenta surf. Primele 3 piese, care culmineaza sumbru cu Bad News (preferata mea) ne aduc prog a la King Crimson, scheme baroce si voce Gentle Giant, flaut (Little Stars Theme), viori si violoncel plus chitara garajista. Fiind, un album de expresie, se mai exprima pian ragtime pe Astaroth, riffuri si ruperi de ritm The Who – Custom All The Way, riffuri obosite nineties pe piesa mortuara de dragoste si mister Miriam And Florian care nu e totusi deloc departe de un sound RHCP desi (hahaha) vocea trece de la stilul trubadur la grunge.

N-am terminat. Imi evoca de multe ori jocul Loom. Pe The Conjuring se grefeaza monstruos dementa lui Black pe vocea lui Nick Cave,acompaniate de orga-clavecin si saxofoane. Makanujo – rock latin de taverna cu solo de sax free, The Obedient – Stones tarziu, imblanzit. Pe alocuri efuziuni de electro triumfalist-paseist sa zicem Moby, valurile marii, tensiuni si rock acustic. Ce dracu mai e si asta ma intreb.

Black Francis - Golem (Blackfrancis.net, 2010)

Scris de VS

Joi, 25 Martie 2010 09:04

Termin cu Meet Me at The Ghetto Gates, alta poveste de dragoste cu atacul saxofonului free, simtaminte englezesti din tobe de campanie, acordeon, inflexiuni gipsy si latine chitara de efect si greutate folk, o America intreaga in 244 de secunde. E plina de referinte cronica mea (desi nu-mi place), dar asa e si albumul, n-am ce sa-i fac, traim intr-o epoca frumoasa, cand muzica este cea mai buna din istorie deci the news nu sunt tocmai that bad.